

VAN EEN PAAR PLATEN.

„Timotheüs” heeft in de vele jaren van zijn bestaan reeds zeer vele platen gegeven, en het is voor de Redactie nu juist niet zoo gemakkelijk, telkens weer nieuwe te geven. Voor de artikelen bij de platen zorgen de medewerkers wel, maar de platen zelf moet de Redactie opsporen. Dat gebeurt op verschillende wijze.

Een der manieren is, dat de Redactie platen koopt, foto's naar schilderijen in een of ander museum, in binnen- of buitenland, en daarbij tevens het recht koopt, om naar die foto's cliché's te laten vervaardigen. Die cliché's worden dan in een Nederlandsche kunstnrichting gemaakt en naar de drukkerij gezonden, terwijl de medewerker een afdruk krijgt, om zijn artikel te schrijven.

Een andere manier is, dat de Redactie de cliché's in

het buitenland koopt. Daartoe zenden buitenlandsche cliché-fabrikanten hun afdrucken geregeld toe, en de Redactie zoekt uit die platen uit, wat haar past. Tegen een bepaalden prijs per cM². worden die cliché's dan eigendom der Redactie, een prijs, dien het in den oorlogstijd gegaan is als alle prijzen: hij is telkens verhoogd.

En nu kan het gebeuren, dat men daarbij grappige dingen beleeft.

Ik herinner me één geschiedenis, die ik zelf mee onder- vond. 't Is lang geleden; 't was in den derden jaargang, in de lente van 1898. In dñen tijd had de Redactie nog een derden weg om aan cliché's te komen. Vond ze ergens een geschikte plaat, dan liet ze er een cliché naar maken. Deze weg is thans gesloten door de toetreding van Nederland tot de Berner Conventie, die voor het maken van cliché's toestemming vordert van den eigenaar.

Goed, de Redactie vond een lenteplaat: een boschgezicht, waarop een vrouw voorkwam, dië van de natuur genoot. De plaat was gevouwen geweest, en dat was zichtbaar.

Naar een schilderij van Ludwig Heupel-Siegen.

1640

Daarom schreef de Redactie bij haar bestelling aan den cliché-fabrikant het verzoek om de vrouw goed weg te maken. Maar die fabrikant las niet goed, en gaf in zijn atelier de opdracht, dat de vrouw goed weggemaakt moest worden. En daar kwam het cliché in de drukkerij en werd afgedrukt op blz. 244, en toen de Redactie het nummer in handen kreeg, was de heele vrouw weg! Gelukkig had ik in mijn artikel de vrouw niet genoemd, zoodat de lezer het niet bemerkte. Wie dien jaargang nog bezit, kan op de plaat de plaats wel vinden, waar de vrouw heeft gestaan, een beetje links van het midden.

Iets dergelijks is ons in de twee laatste jaren gebeurd met twee verschillende platen. Twee jaar geleden ontving de Redactie een plaat met onderschrift: Het Veemgericht. Het cliché werd besteld, de heer Penning schreef er een artikel bij, dat met de plaat geplaatst werd op blz. 253 van den 22^{en} jaargang.

Een jaar later kwam een plaat met onderschrift: Het Testament. De Redactie nam ook dat cliché en plaatste het op blz. 447 van den 23^{en} jaargang met uitnodiging aan de lezers, om er een artikel bij te schrijven.

En zie, wat gebeurt? Dezer dagen doet een scherp-

zinnige lezeres een ontdekking. De plaat Het Testament is een gedeelte van de plaat Het Veemgericht, op grooter schaal uitgevoerd. De Redactie had dat niet opgemerkt; verschillende medewerkers, die Het Testament hadden bekeken, evenmin. Wie onthoudt ook alle platen, die hij onder de oogen krijgt! Maar nu hebben we toch de grap, dat een gedeelte van het schilderij Het Veemgericht de wereld is ingegaan onder den titel Het Testament.

Die fout is in de eerste plaats de schuld van den buitenlandschen fabrikant, die den verkeerden titel gaf; in de tweede plaats van de Redactie en de medewerkers, (onder wie ondergeteekende) die de fout niet opmerkten.

Nu is eindelijk de fout ontdekt door een Haagsche lezeres, die een pluimpje op den hoed heeft verdiend en het bij dezen krijgt.

En de lezers hebben er dit voordeel bij, dat ze iets vernemen van de wijze, waarop „Timotheüs” aan zijn platen komt. We hopen, dat het hun zal stemmen tot toegeeflijkheid jegens abuizen, die gelijk blijkt, af en toe voorkomen.

A. L.

